

Karta

öfver

Getö Stora Jernmalmsgruva

i Fernebo socken af Vermlands län.

Upprättad på grund af egna mätningar, afslutade den 3 April 1901.

af
J. G. Jungner

Kongl. Högsk. Högsk. resolution den 8 Juni 1892.

Skala 1:800.

Svanmalm.

Lagerart.

Granulit.

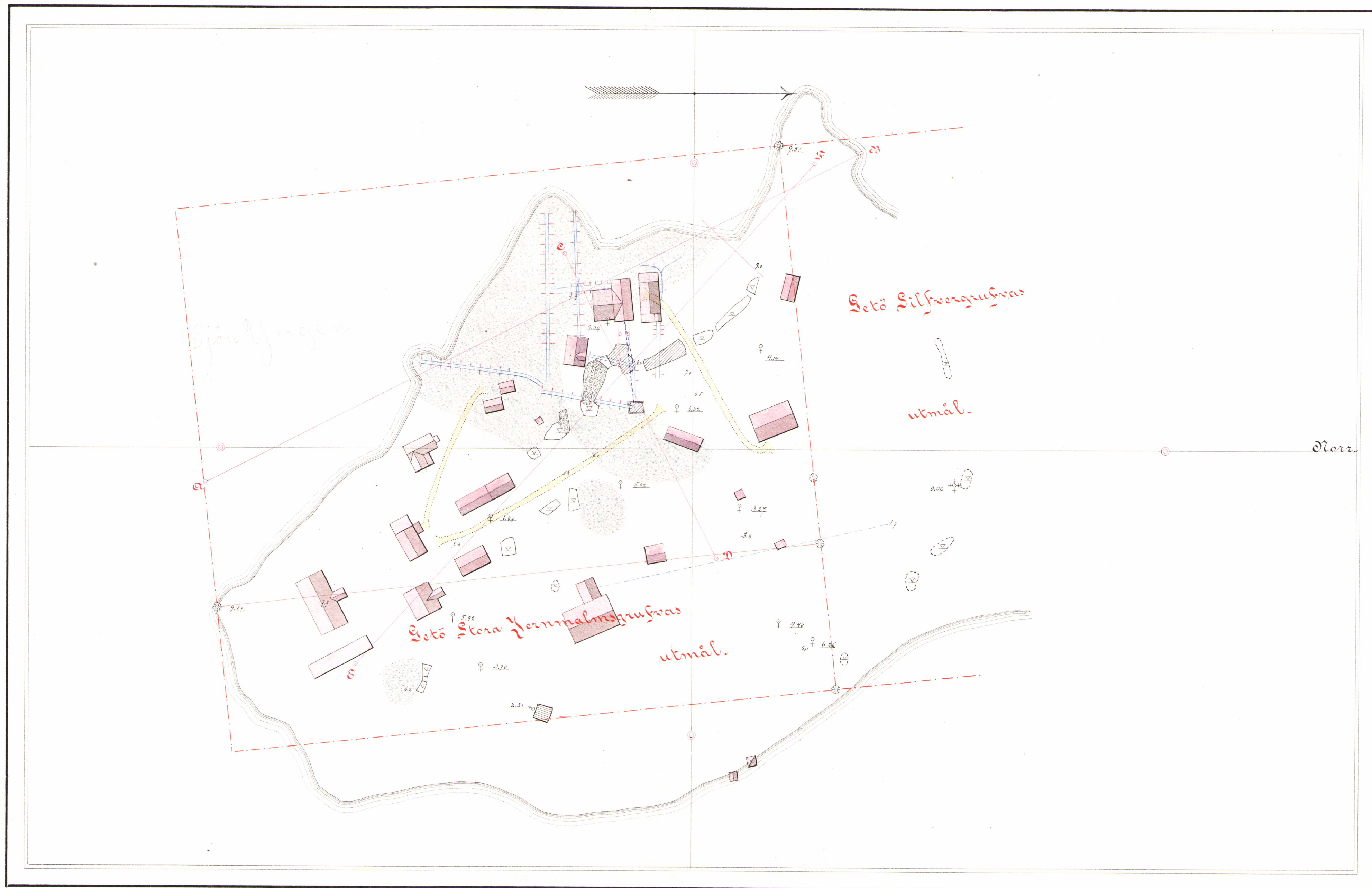

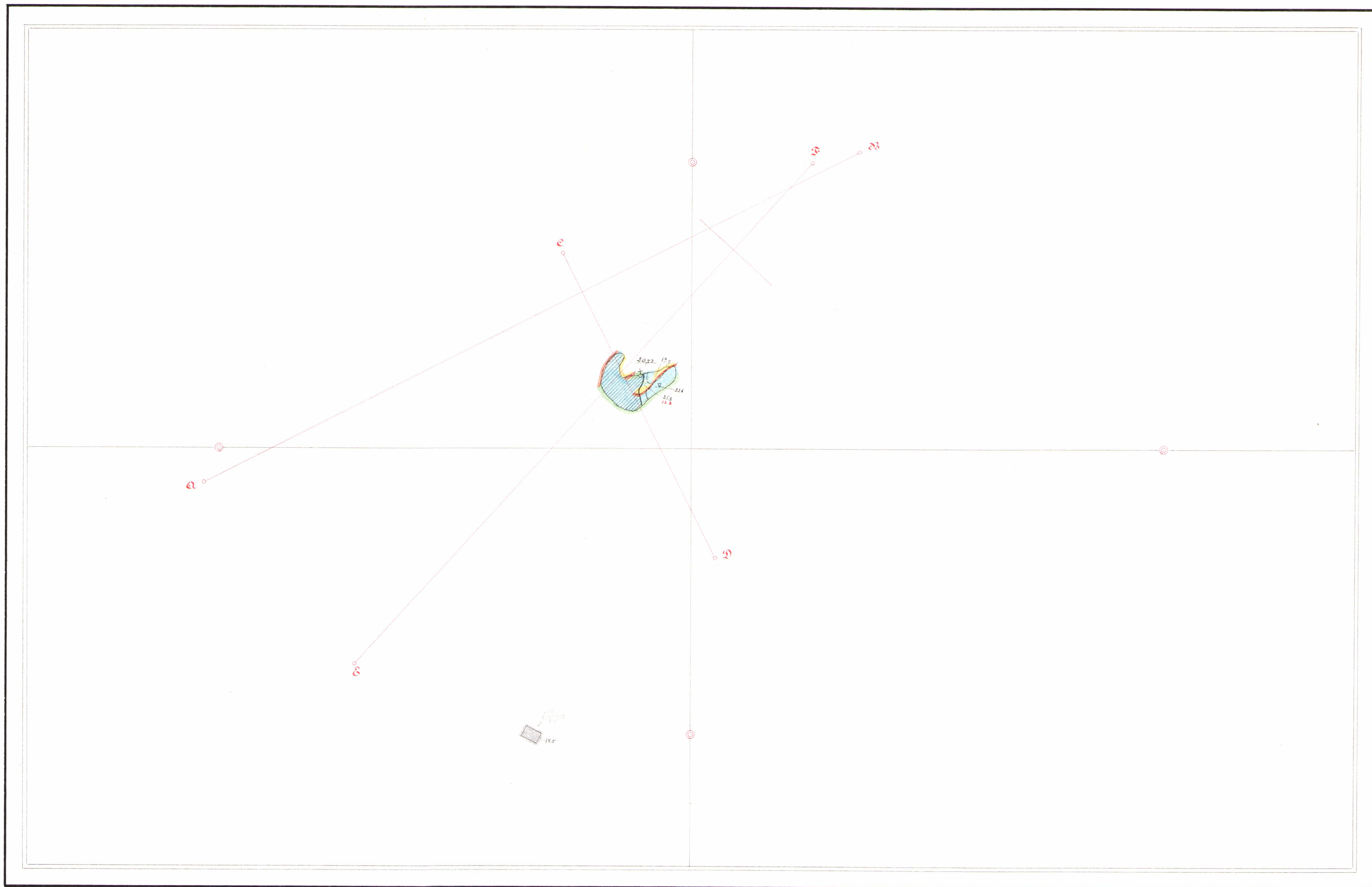
Kalk och Dolomit.

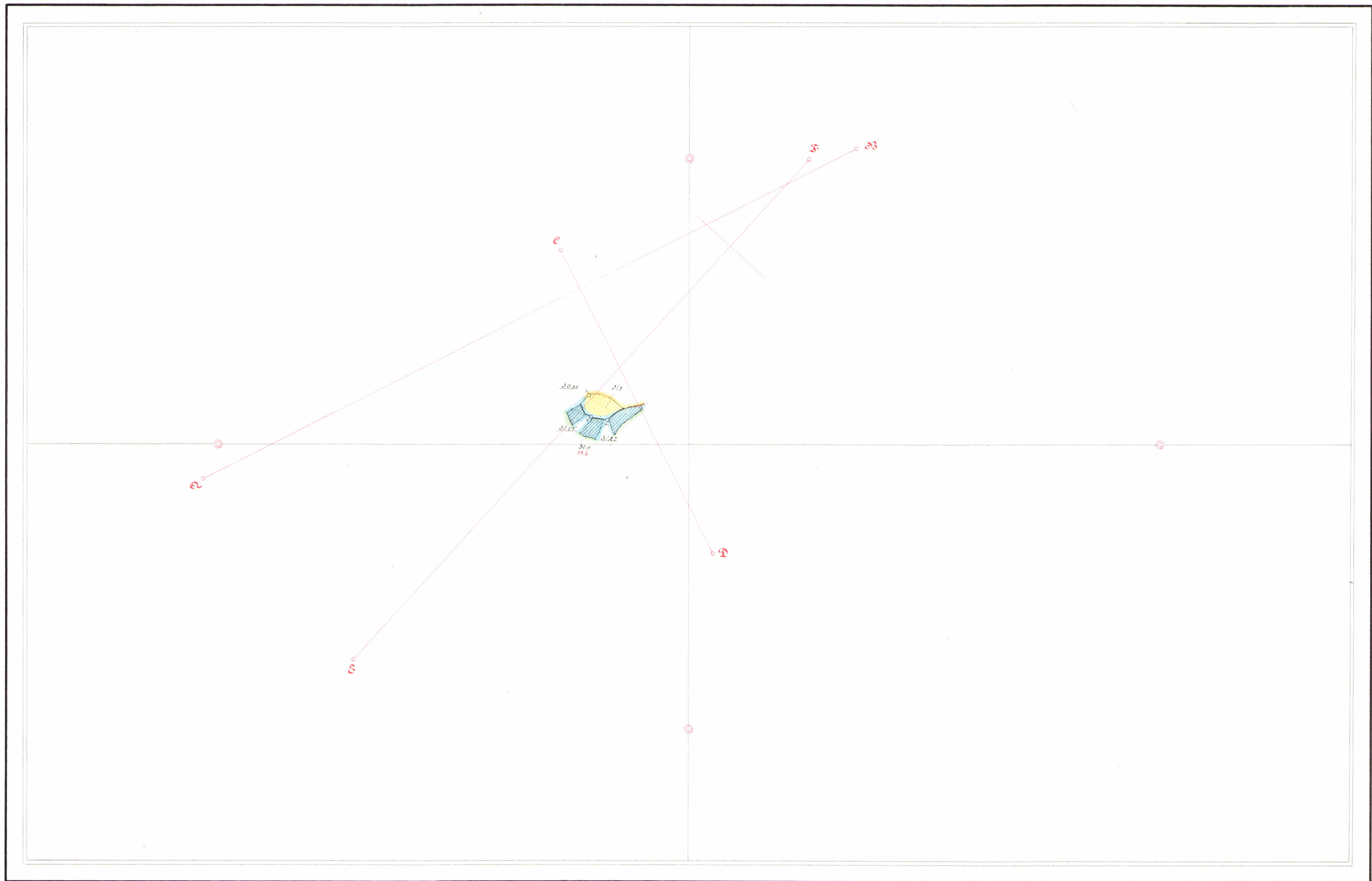

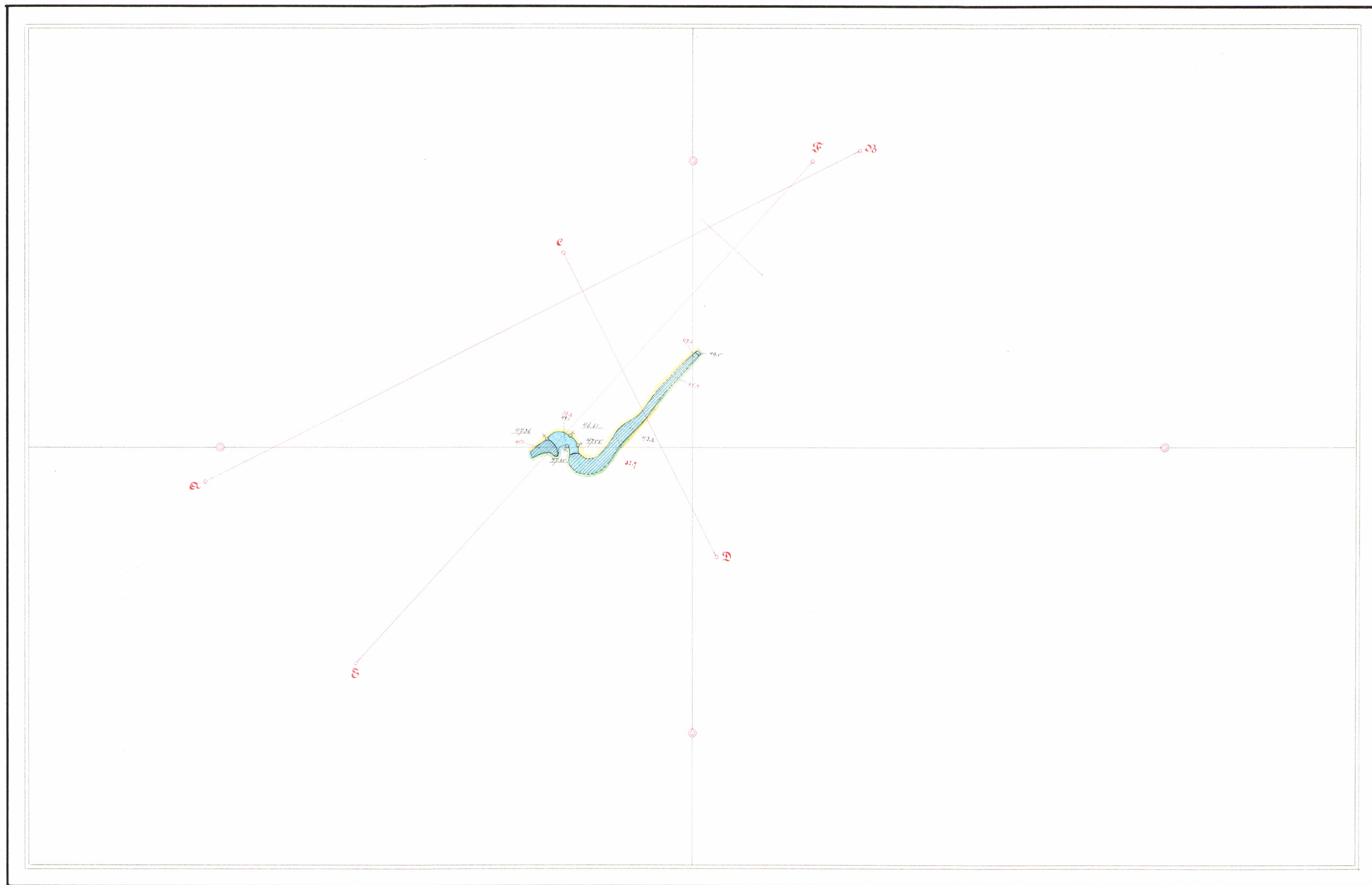
Completteringsmätning till denna karta

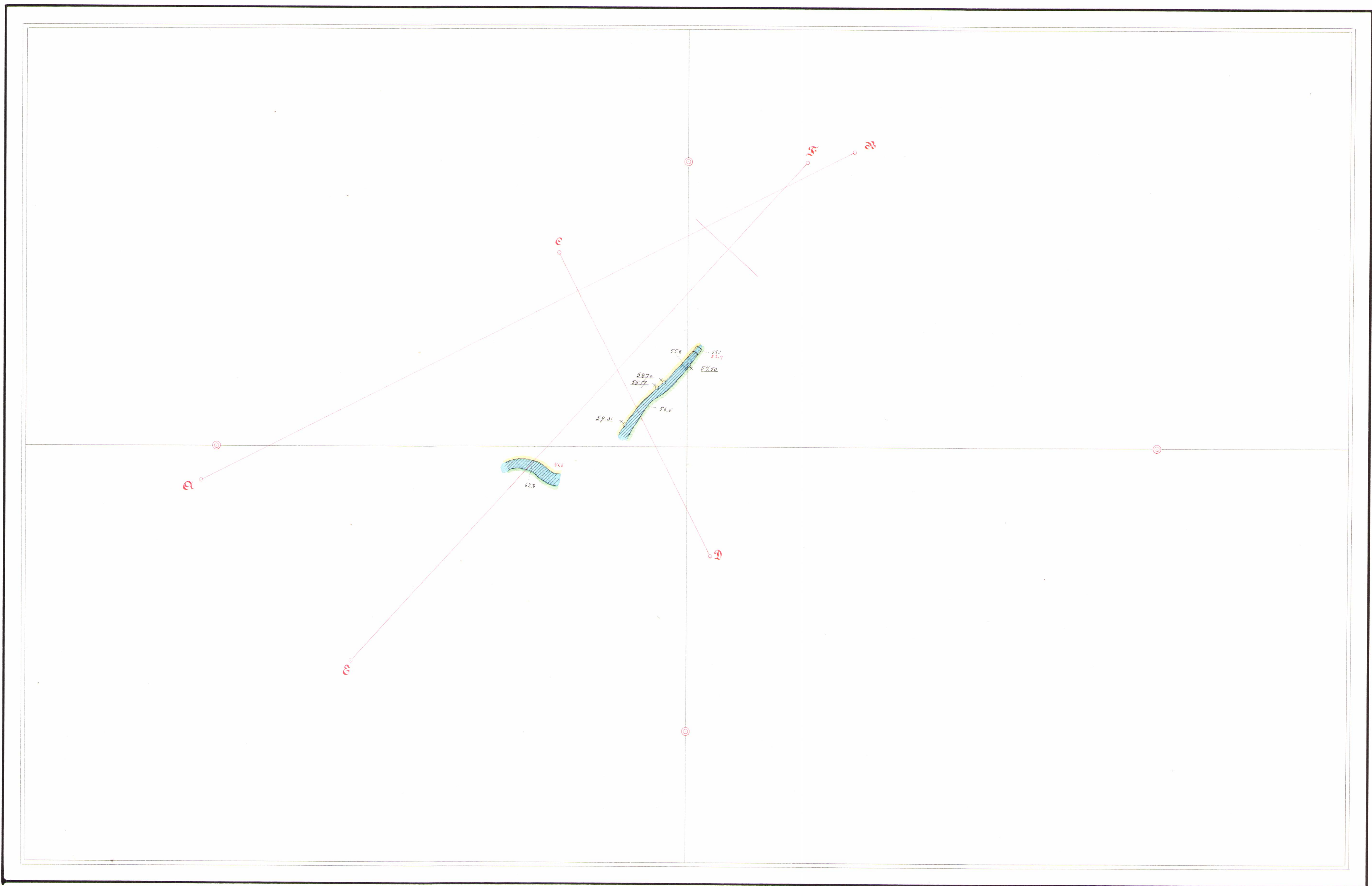
För tiden		Herkställat af	Inlagd på denna karta	
slut med	tid med		af	den
19 ³ / ₄ 01	19 ²⁰ / ₃ 02	J. S. Jungner	Carl Siggare	19 ² / ₇ 02 Coll. C. H. M. 4
19 ²⁰ / ₃ 03	19 ²² / ₇ 03	J. S. Jungner	Carl Siggare	19 ²² / ₇ 03 Coll. C. H. M. 4
19 ²² / ₇ 03	19 ³ / ₈ 03	J. S. Jungner	Carl Siggare	19 ¹³ / ₃ 04 Coll. C. H. M. 4
19 ³ / ₈ 03	19 ²² / ₃ 04	J. S. Jungner	Carl Siggare	19 ¹⁹ / ₁₁ 04 Coll. C. H. M. 4
19 ²² / ₃ 04	19 ¹³ / ₇ 06	A. Goldkuhl	Carl Siggare	19 ¹⁶ / ₇ 06
19 ¹³ / ₇ 06	19 ¹⁷ / ₁₂ 06	A. Goldkuhl	Carl Siggare	19 ¹⁰ / ₇ 07
19 ¹⁷ / ₁₂ 06	19 ²³ / ₅ 08	H. Nordquist	Carl Siggare	19 ⁴ / ₃ 08
19 ²³ / ₅ 08	19 ¹⁸ / ₆ 17	W. Carlgren	Rolf Lethersheim	19 ¹² / ₂ 18

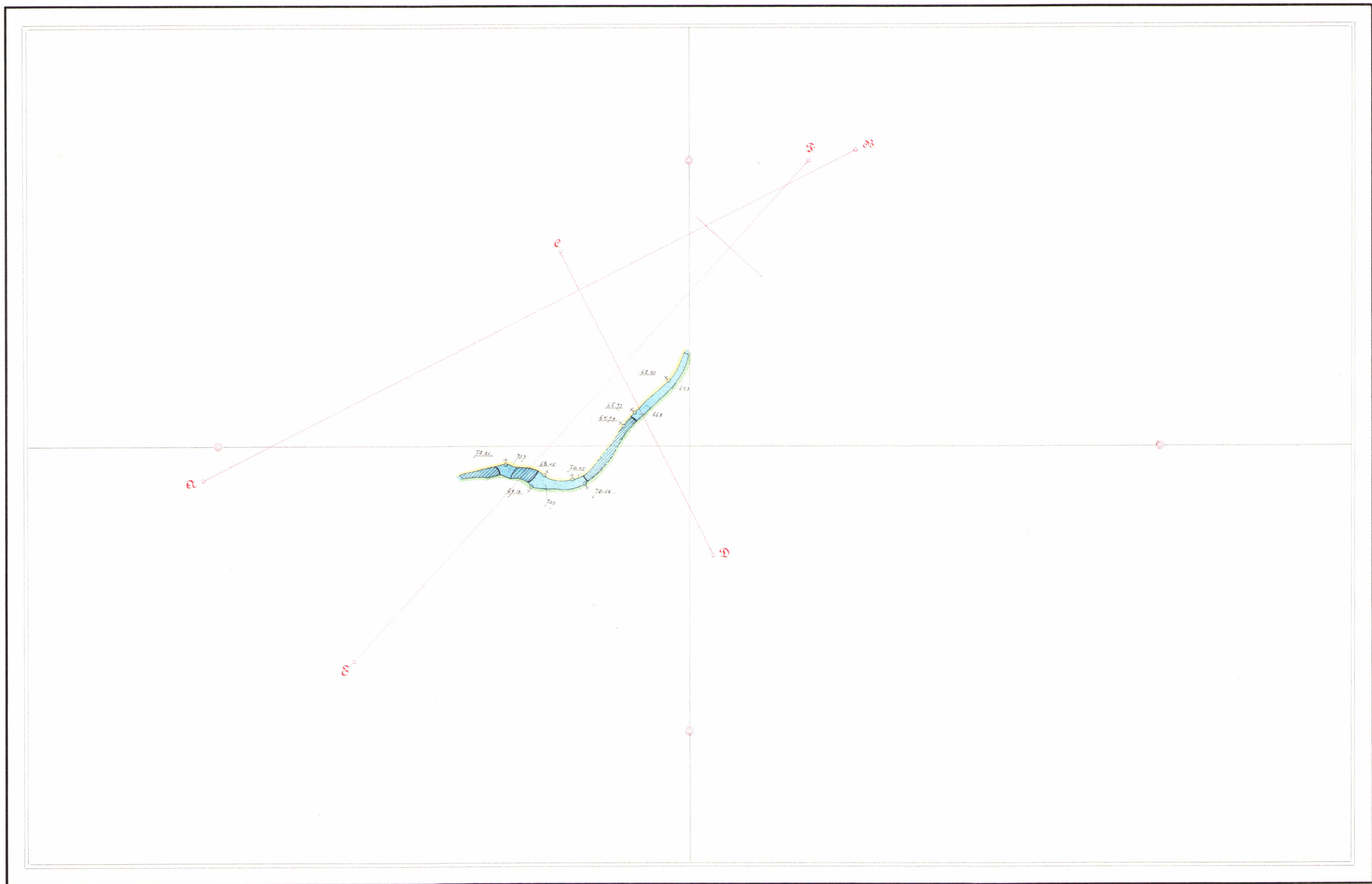

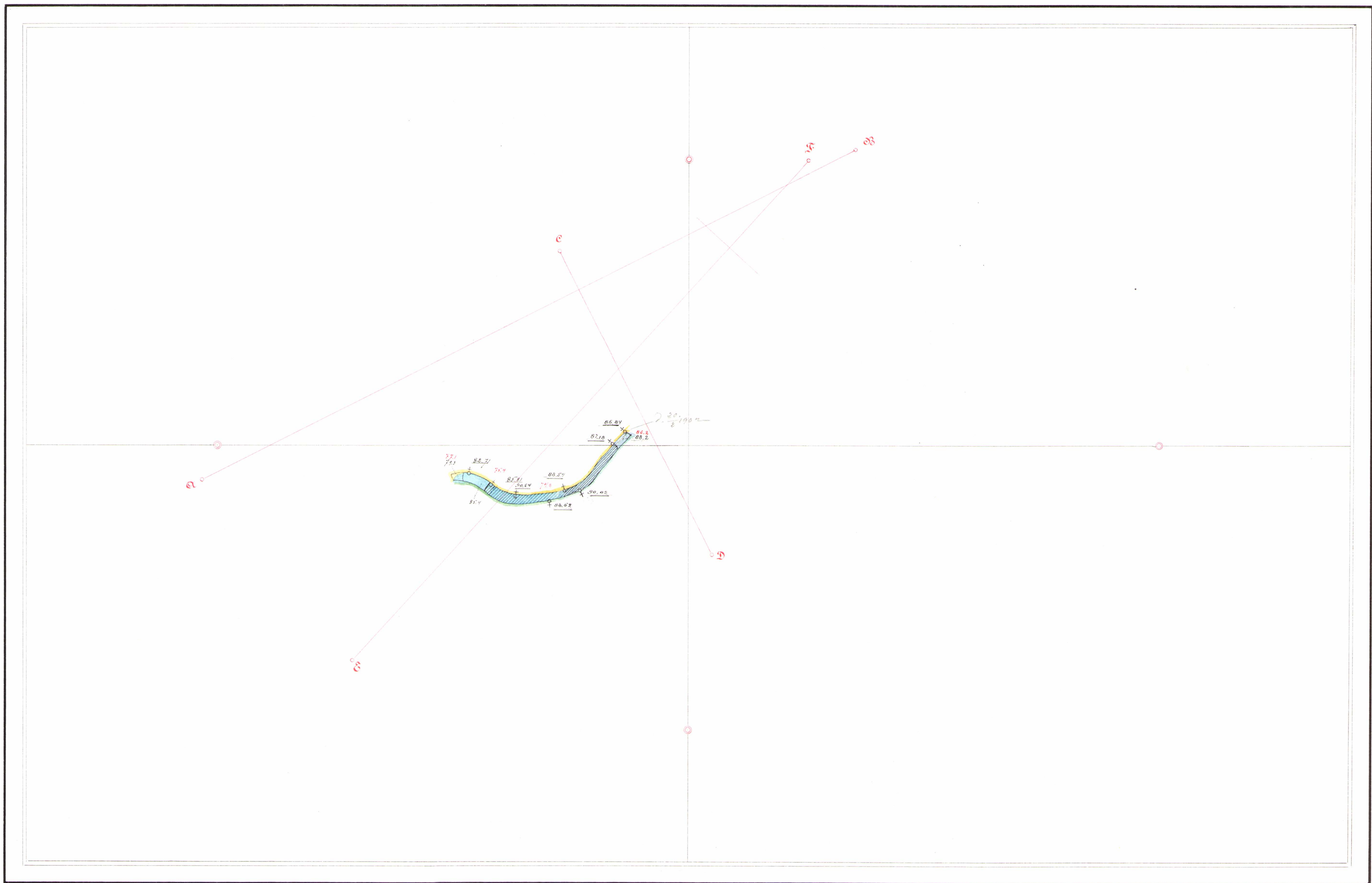

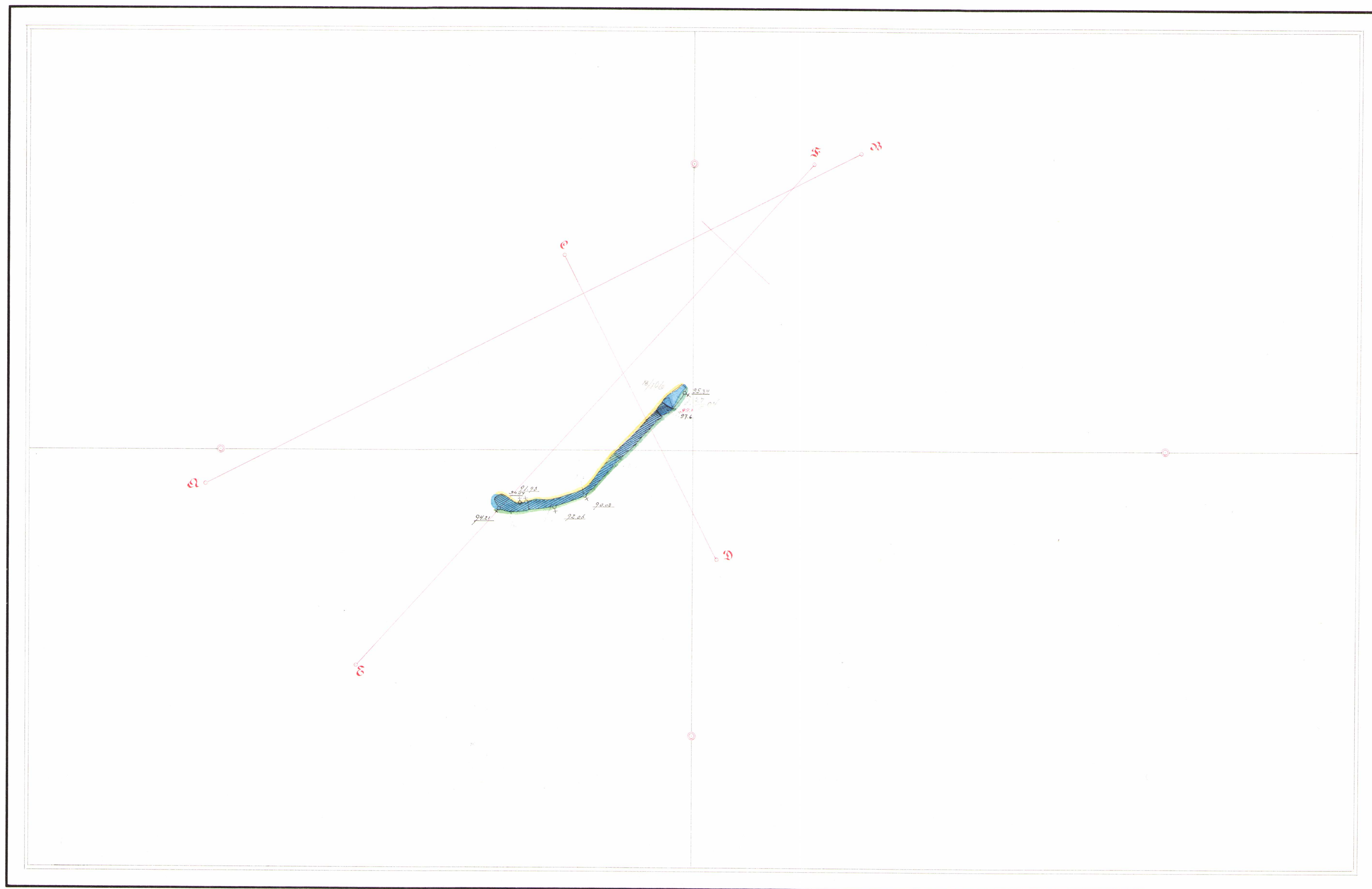

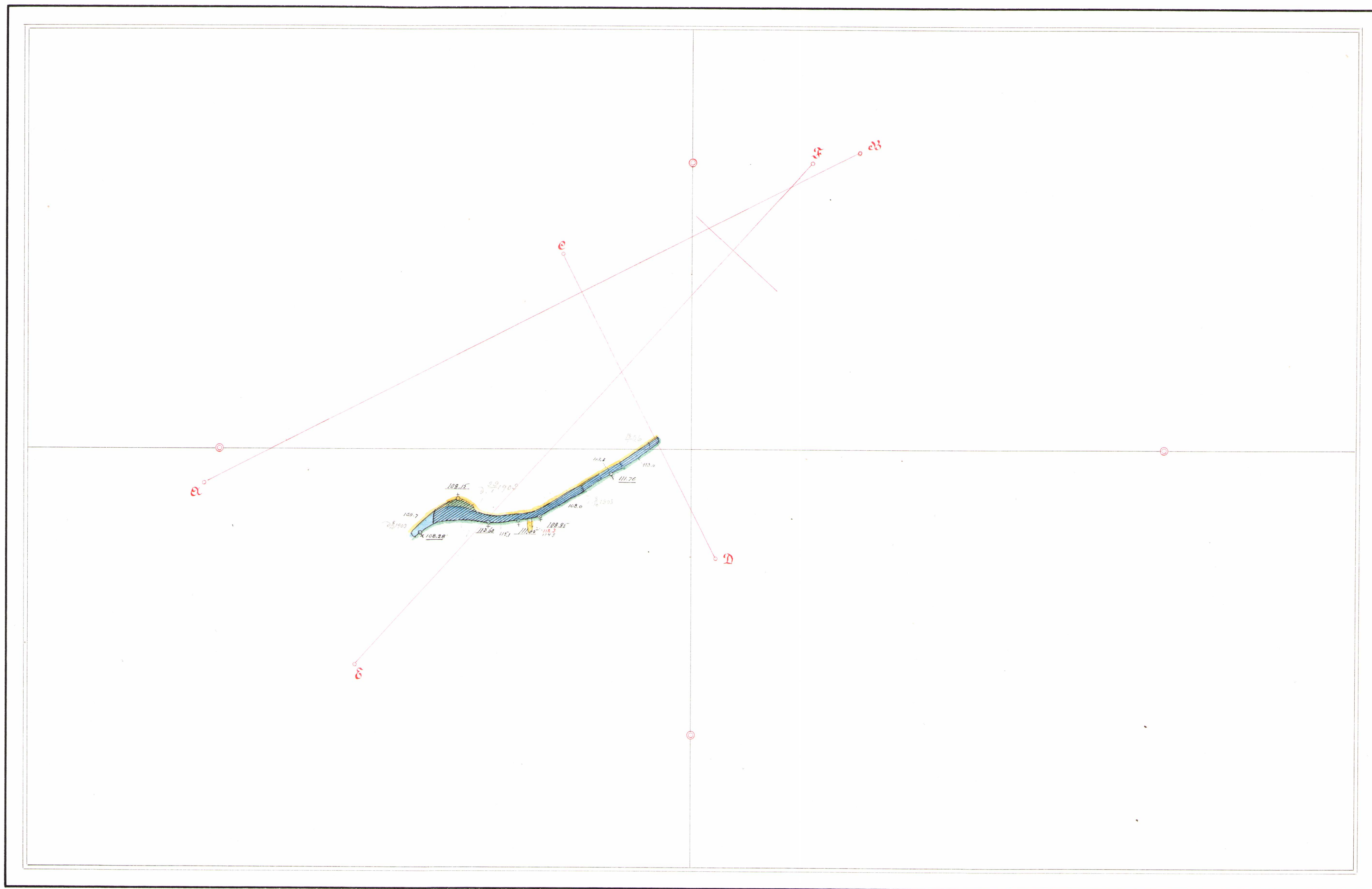

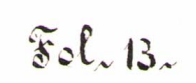

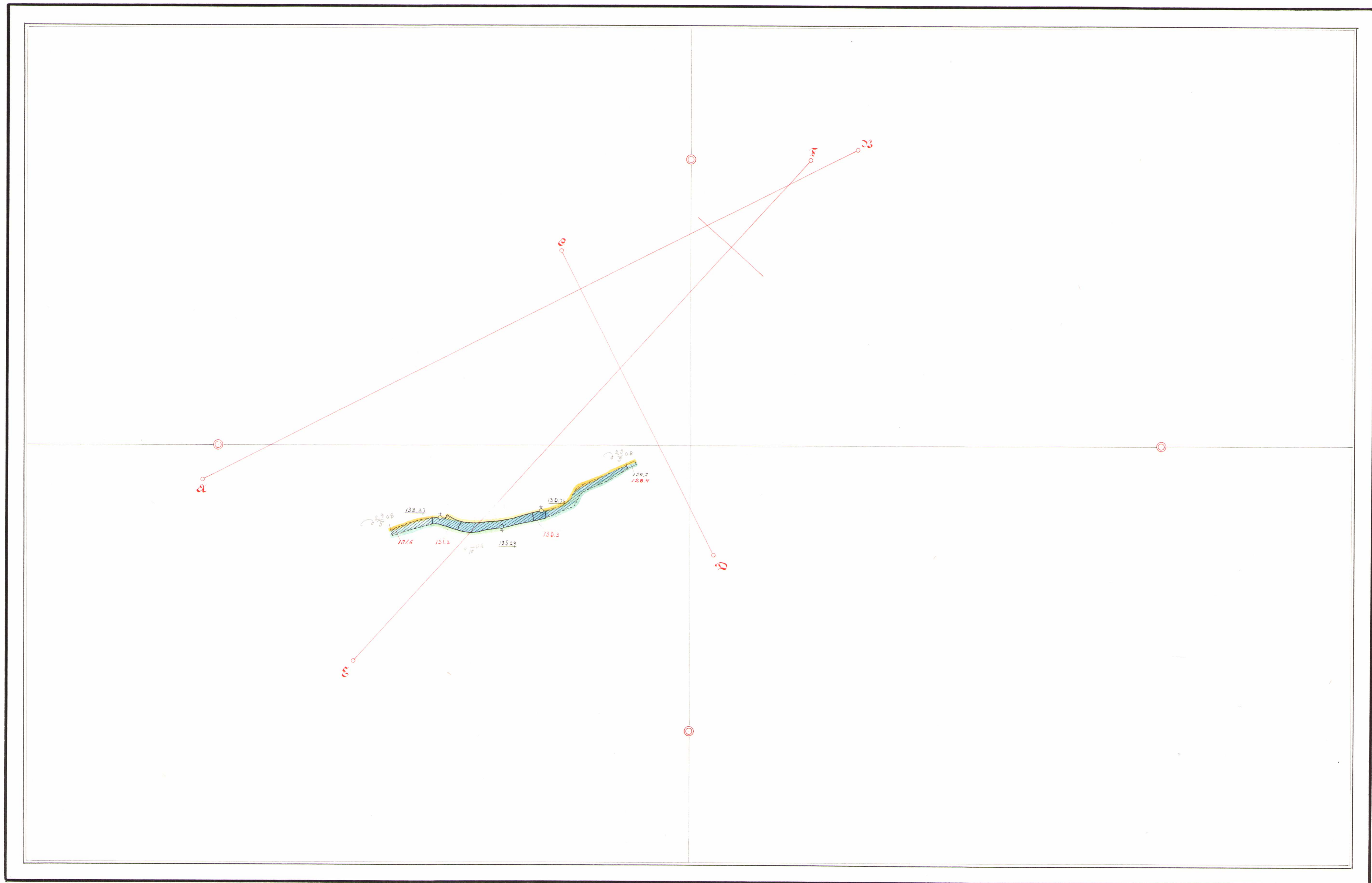

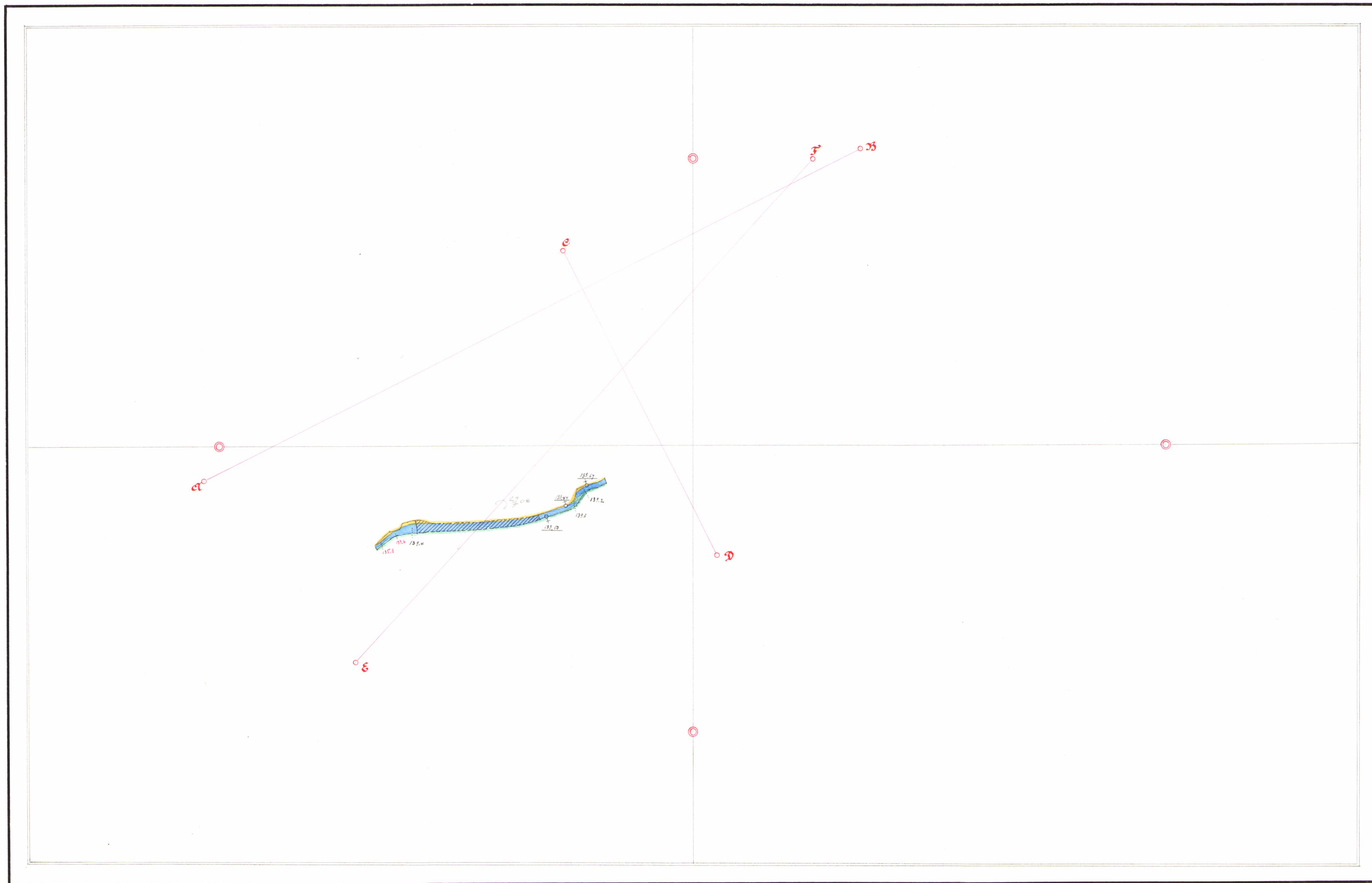

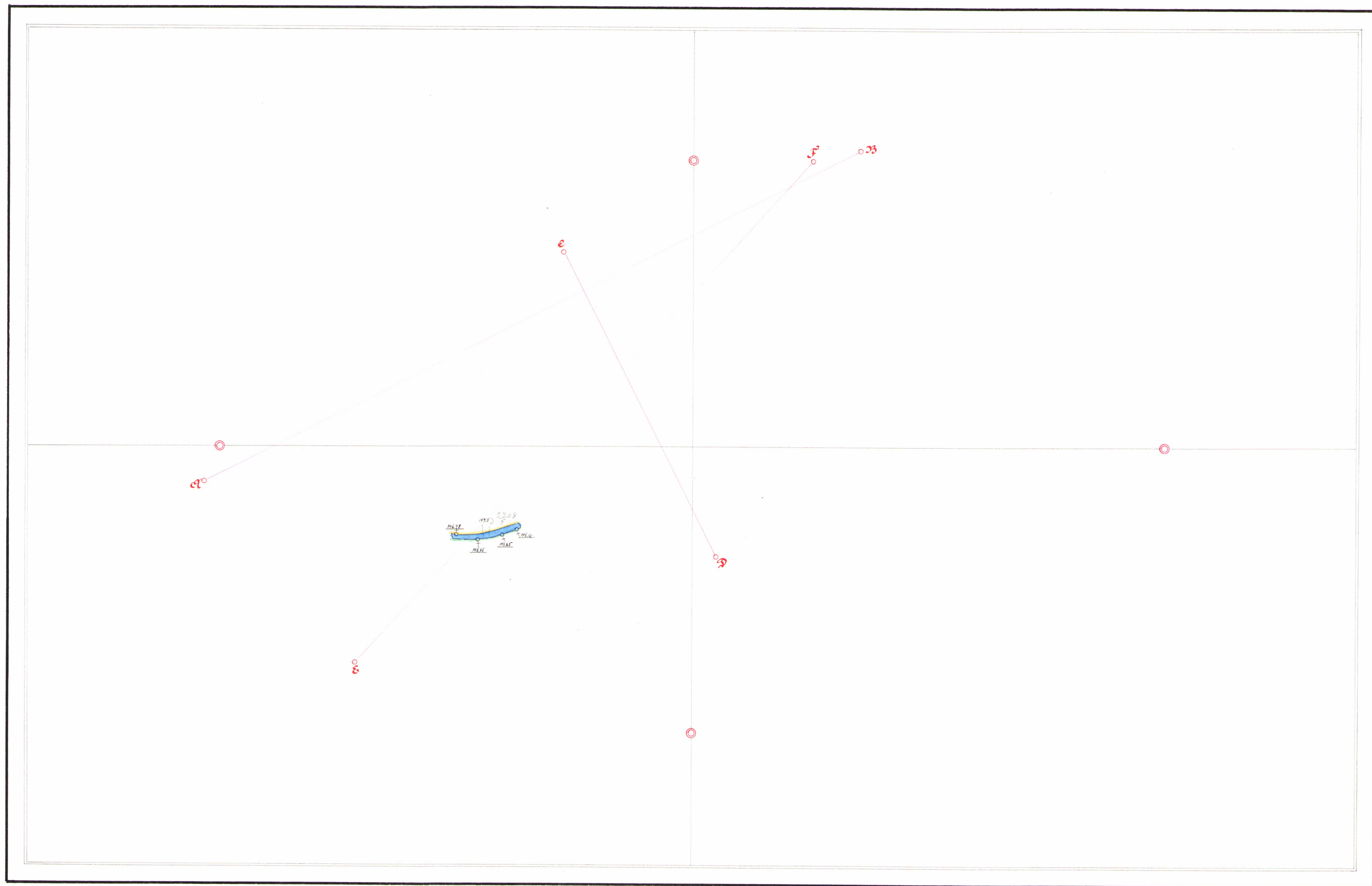

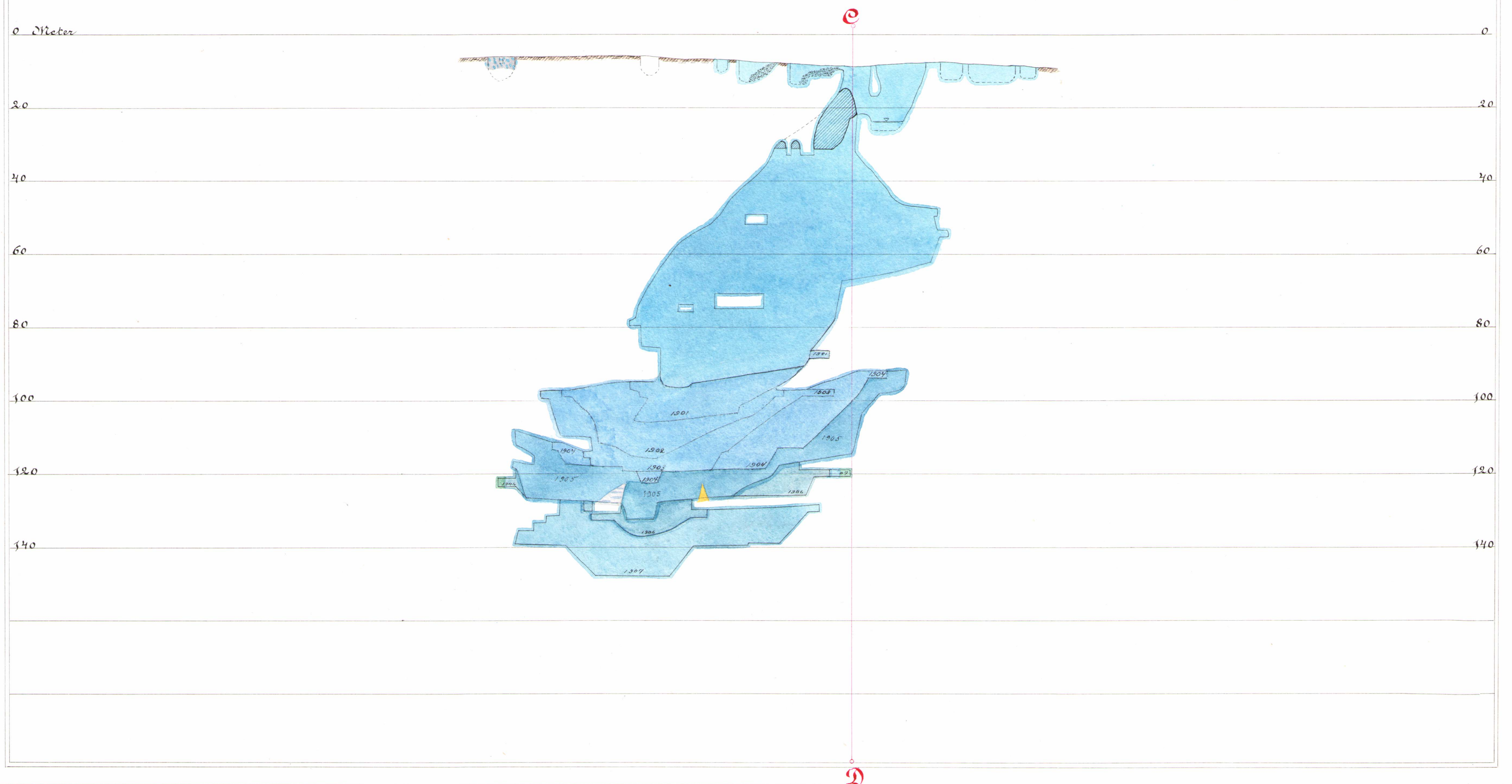

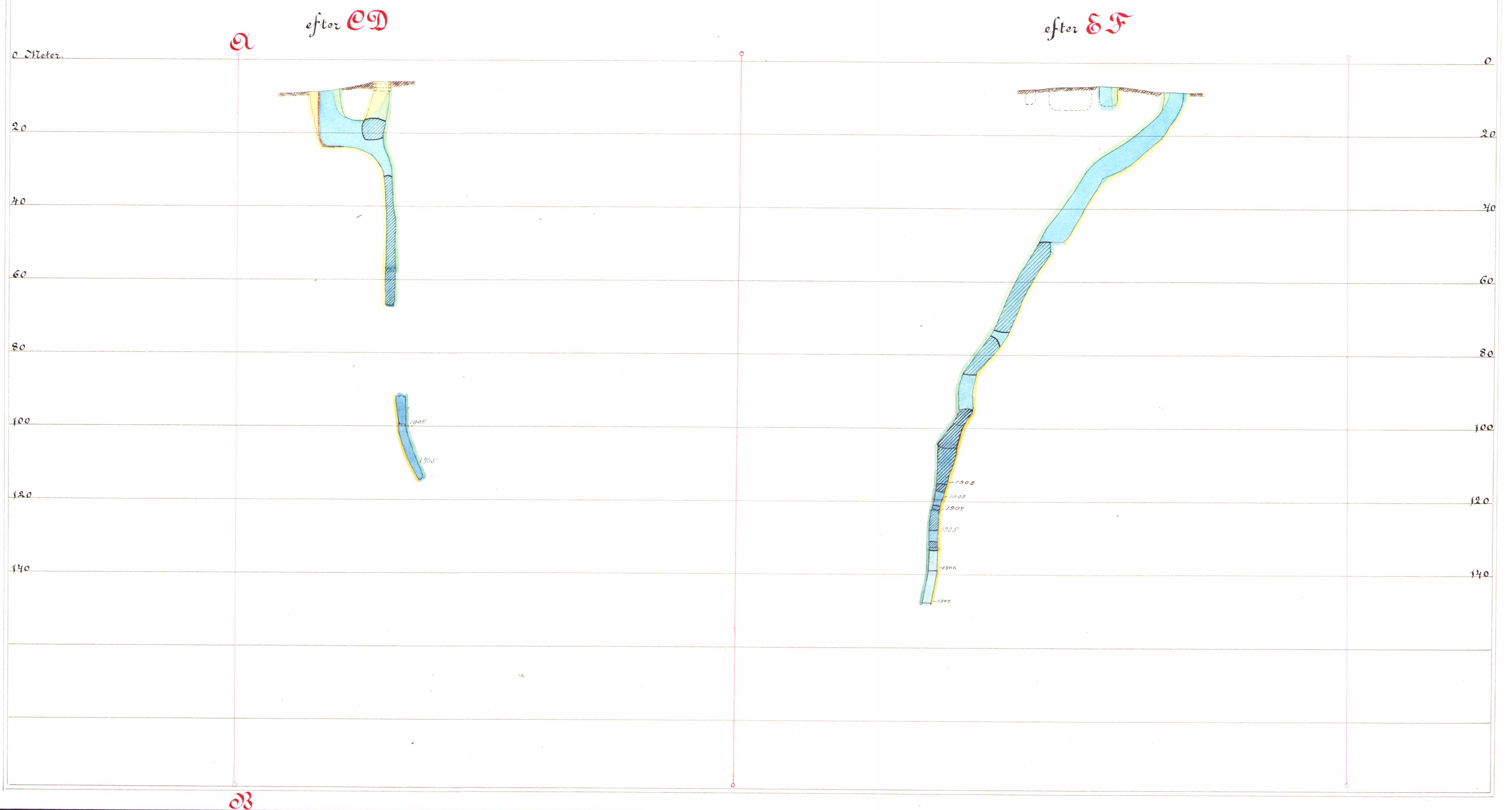

Längdprofil efter **A3**.

Övärprofiler.

Beskrifning till Karta öfver
Getö Stora Jernmalusgrufva i Ternbo
socken af Wermlands län.

Getö Jernmalusgrufvor omnämnas första gången i Bergmästarerelationerna år 1740, då en grufva, kallad Storra Getögrufvan, arbetades och uppsjafs vara 11 famnar djup med en god och välartad malin; denna grufva omtalas sedan äfven 1820, då den till följd af starkt vattentilllopp måste öfvergifvas, och anstod malmen på botten till en längd af $2\frac{1}{3}$ famn med en bredd af $1\frac{1}{2}$ famn. En annan, benämnd Södra Getögrufven omtalas år 1748 och var då 12 famnar djup, men förde en rödbräckt malin. Denna arbetades likaledes år 1820, men öfvergafs samma år på grund af inträngande vatten. Dessa båda grufvor omnämnas sedan ej i relationerna och hafva derfor troligen från denna tid legat öde. Belägenheten af dem kan ej med säkerhet afgöras, men troligen afses ett par af de vattenfyllda grufvor, som äro belägna strax norr och strax söder om Stora Grufvans dagöppningar.

Den egentliga Getögrufvan omnämnas i samma relationer första gången år 1766, då den upptogs från ödesmål, men blef sedan följande året öfvergifven, icke af brist på malin utan på grund af "den öfverdrifna kostnaden" i bästa period, under

hvilken grufva var under arbete, var
åren 1784-1786. Förstnämnda året såges gruf-
van vara 15 famnar djup, och en nybyggd
håstkoust kördes beständigt; arbetet uppgafs
ej löna sig, oaktadt god malutillgång. År
1788 hetes det om grufvan, att hon var den
mest malugifvande af strögrufvorna, men
att vattentillloppet var starkt. Med undantag
af år 1819, då den helt obetydligt arbetades,
låg grufvan öde tills år 1847, då en ång-
maskin uppsattes för att lemna kraft till
koust och spel. Arbetet fortgick ^{långt} till år
1860 med godt resultat med undantag af de
två sista åren, då ångmaskinen blef för
bränselödande för att kunna undanhålla det
starkt tillflödande vattnet. Under denna peri-
od afsänktes grufvan från omkr. 30 m. till
sin nuvarande afvägning på 91-96 m., och
under ett år (1852) afsänktes malubotten
t. o. m. 5 famnar (9 m.)

Grufvan inmutades ånyo år
1892, och nytt utmål tilldelades den i juni
1895. Hösten 1899 uppsattes här en lokomobil
med spel, och grufvan började länsas, hvilket
arbete påföljande vår fortgick så långt, att
en kvarlemnad malen i botten af en i
norra gaveln indrifven ort kunnat angripas.
Först innoxvarande vår blef grufvan helt och
hållet länsad från vatten och vrak, så att
syndigheten på botten kunnat angripas.
Malmen utgöres af täl, god-
artad svartmalen, förande pyroxeuskarer.
Grufvan blef till en del kartlagd under år

1860 af A. J. Nyberg. Denna karta har vid
upprättandet af den nya emellertid ej användts,
emedan endast en märkpunkt finnes utmärkt
i dagbladet och de i djupsbladen angifna
icke kunnat igenfinnas, några bergartsbeteck-
ningar äro dessutom icke ägamla kartans ut-
satta.

Kartans norrstreck är bestämdt
genom syftning på polstjärnan.

Bersberg i April 1901.

P. G. Zingner